

Toon Tellegen &
Mance Post
Post voor
iedereen

Amsterdam Antwerpen Em. Querido's Uitgeverij 2022

OP EEN DAG REGENDE HET ZO HARD DAT DE RIVIER BUITEN haar oevers trad. Gestaag steeg het water en het duurde niet lang of de meeste bomen stonden tot halverwege hun stam onder water.

De karper had geen bezwaar tegen de regen en zwom uit de rivier het bos door. Hij klopte op de deur van de eekhoorn. De eekhoorn zat op zijn tafel.

‘Binnen,’ zei hij met een benauwde stem.

‘Hallo eekhoorn!’ zei de karper en hij zwom naar binnen.

‘Ga zitten,’ zei de eekhoorn. Hij ging zelf op de tafel staan, die juist onder water verdween. De karper ging voor het raam zitten en maakte het zich gemakkelijk. Hij genoot van het donkergroene uitzicht en hij wuifde naar de snoek die aan de overkant langs de eik zwom en nieuwsgierig in het rond keek.

‘Wil je thee?’ vroeg de eekhoorn.

‘Graag,’ zei de karper.

De eekhoorn strooide wat theeblaadjes in een hoek van de kamer en roerde met zijn staart in het water.

‘Het is wel slappe thee,’ zei hij.

‘O dat geeft niet,’ zei de karper, die zeer goed gestemd was. Hij zwom naar de hoek en nam een paar slokken van de thee die daar rondklotste.

‘Weet je,’ zei hij. ‘Ik wou dat het altijd regende. En ik wou ook dat de maan eens onder water scheen.’

‘O ja?’ zei de eekhoorn en hij klom op de vaas die midden op zijn tafel stond.

‘Ik houd niet van de lucht,’ zei de karper. ‘Ik vertrouw de lucht niet. Ik vind hem eigenlijk geniepig.’

‘Maar dat is niet zo,’ zei de eekhoorn. ‘Ik houd heel veel van de lucht.’ Kleine golfjes kabbelden tegen zijn schouders. Er werd op het raam getikt.

‘De zalm!’ riep de karper. Hij gooide het raam open en de zalm zwom naar binnen.

De eekhoorn dook van de vaas af en zwom naar buiten. Hij

klom op een tak boven zijn huis. Het regende nog steeds.

Na een tijd kwam de mier aanzwemmen. Hij keek even verdrietig als de eekhoorn. Zwijgend zaten ze naast elkaar.

Onder hen, in het huis van de eekhoorn, was het druk geworden, want ook de baars en de dolfijn waren nog langsgekomen, en even later ook de brasem en het stekelbaarsje.

‘Er is thee genoeg,’ zei de eekhoorn.

Aan de luchtbellen die naar boven kwamen zagen zij dat er gedanst werd en gezongen.

De maan kwam op en met een zachte plons viel de laatste druppel regen in het glinsterende water dat tot aan de toppen van de bomen reikte. Niet lang daarna flonkerden er sterren en vielen de mier en de eekhoorn voorzichtig in slaap.

DE MIER EN DE EEKHOORN WAREN OP EEN DAG LANGER OP pad geweest dan ooit. Ze hadden zich een weg gebaad door onbekend kreupelhout en onbetreden struiken. Ze hadden lang met elkaar gepraat, maar ten slotte wisten ze niet meer wat ze elkaar te zeggen hadden en zwegen ze.

Onder een oude boom, in een gure uithoek van het bos, troffen ze de mammoet aan.

‘Wie is dat?’ fluisterde de eekhoorn.

‘De mammoet,’ fluisterde de mier, die zelfs de namen kende van dieren die niet bestonden.

‘Nooit van gehoord,’ zei de eekhoorn.

‘Nee,’ zei de mier.

De mammoet kauwde op een dun sprietje hooi en keek de twee dieren met vermoeide ogen aan.

‘Wie zijn jullie?’ vroeg hij.

‘Ik ben de mier,’ zei de mier. ‘En dit is de eekhoorn.’

‘Ach, het doet er ook niet toe,’ zei de mammoet. ‘Ik ken toch niemand.’

‘Niemand?’ vroeg de eekhoorn.

‘Niemand,’ zei de mammoet.

‘Zelfs de vlieg niet?’

‘De vlieg?’

‘En de olifant?’

‘De olifant? Nooit van gehoord.’

De mammoet geeuwde.

‘Heb je slaap?’ vroeg de mier.

‘Ik heb nog nooit slaap gehad,’ zei de mammoet. ‘Hoe kun je daaraan komen?’

De mier en de eekhoorn zwegen. Toen vroeg de mier: ‘Wanneer ben je eigenlijk jarig?’

‘Ik geloof niet dat ik jarig ben,’ zei de mammoet.

‘Maar wat vier je dan?’ vroeg de eekhoorn verbaasd.

‘Niets,’ zei de mammoet.

Zijn jas was dun en vol met gaten, en zijn slurf zag er moe

en log uit, terwijl zijn ogen traag heen en weer dwaalden van de eekhoorn naar de mier en terug.

De eekhoorn stelde de mammoet voor binnenkort iets te vieren. Maar de mammoet schudde zijn hoofd.

‘We hebben alle tijd,’ zei de eekhoorn nog.

‘Ik niet,’ zei de mammoet. ‘Ik heb helemaal geen tijd.’

Hij kauwde verder op het sprietje hooi, schudde zijn hoofd en leek de mier en de eekhoorn niet meer te zien.

Ze lieten hem daar achter en liepen het bos weer in.

‘Zouden we hem aan tijd kunnen helpen?’ vroeg de eekhoorn voorzichtig.

‘Nee,’ zei de mier. ‘Onze tijd past hem niet.’

‘Te groot?’ vroeg de eekhoorn. ‘Te krap,’ zei de mier.

TOEN HET FEEST VAN DE ZEBRA OP ZIJN HOOGTEPUNT WAS stond de muis op om een toespraak te houden. Het applaus dat hem begroette was zo luid dat de eekhoorn met stoel en al omviel. Degenen die al sliepen droomden dat het onweerde en verscholen zich haastig op beschutte plaatsen in de hoeken van hun slaap.

‘Vrienden!’ begon de muis.

Weer klaptten en juichten de dieren. Nog nooit had de muis een toespraak gehouden. Maar men vermoedde, zonder te weten waarom, dat hij buitengewoon mooi kon spreken.

De muis maande tot stilte.

‘Ik ben bedroefd,’ zei hij. Het werd plotseling heel stil op de open plek in het bos waar alle dieren zaten of lagen. De maan scheen recht naar beneden en verlichtte de gespannen gezichten.

‘Ik ben bedroefd,’ zei de muis nogmaals. ‘Want spoedig zal ik uitgesproken zijn. En dan zal alles, ja alles wat ik te zeggen heb nog steeds onuitgesproken zijn.’

‘O,’ zuchtten de dieren. ‘Wat jammer.’

‘Er zal daar geen tijd voor zijn.’

‘Spreek eeuwig!’ schreeuwde de egel.

‘Hoe lang duurt eeuwig?’ vroeg de merel fluisterend aan de duif.

‘Totdat niemand meer kan,’ zei de duif zacht.

‘Nee,’ zei de muis. ‘Want zelfs dan zou ik nog geen woorden kunnen vinden om alles te zeggen wat ik zeggen wil.’

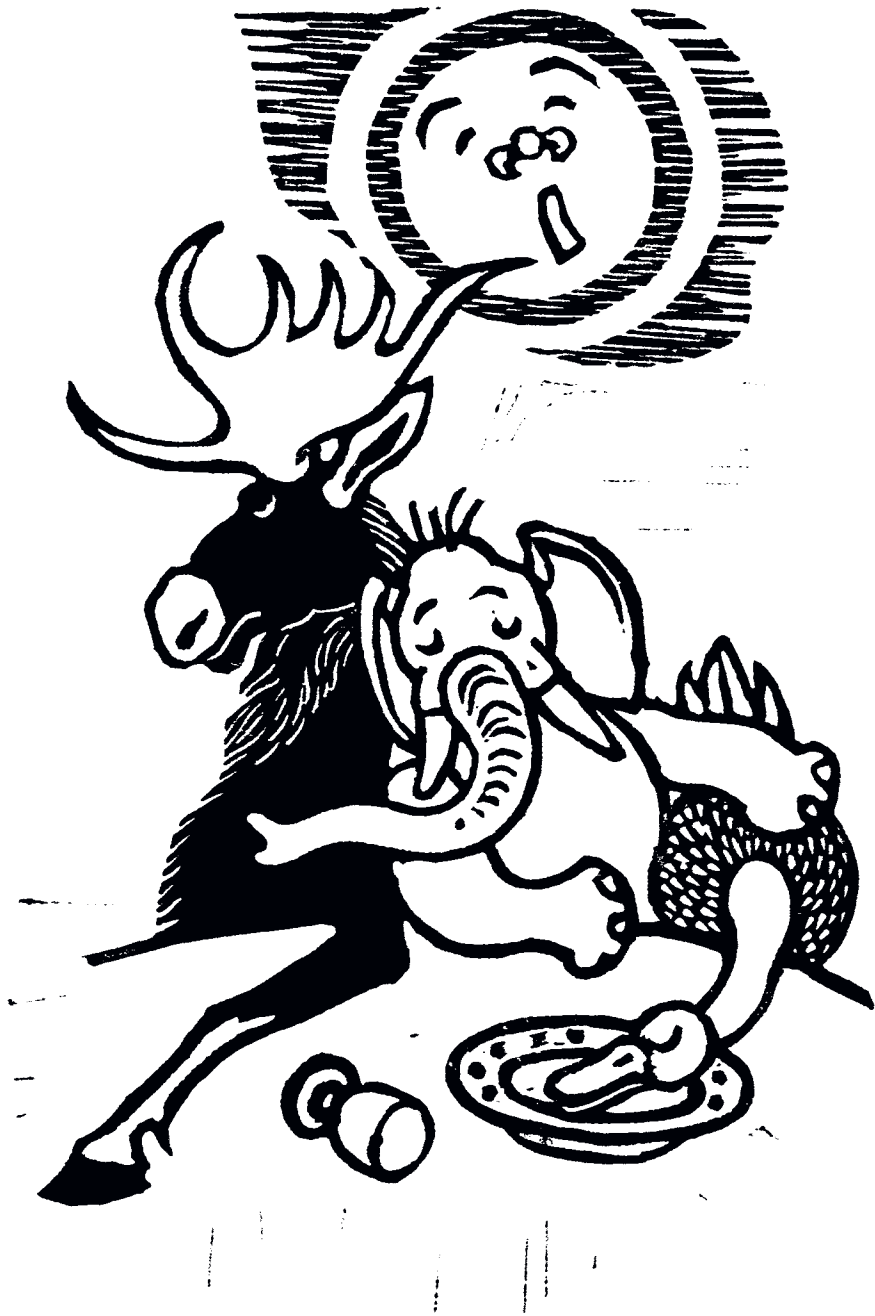
De dieren lieten hun hoofden op hun borden zakken of leunden op de schouders van hun burens. De zalm zwom dicht tegen de steur aan en de olifant vlijde zijn slurf tegen de flank van de eland.

‘Dank jullie wel,’ zei de muis zacht, en met een vorstelijk gebaar van zijn rechterarm ging hij weer zitten.

Er was geen dier dat niet verlangde naar de mooie dingen die nu onuitgesproken bleven. En toch zei iedereen: ‘Wat heeft hij mooi gesproken!’

‘Wat sterk!’

‘Wat aangrijpend!’

‘Wat schoon!’

Alleen de leeuwerik klapwiekte plotseling omhoog, bleef boven de tafel hangen en riep: ‘Maar hij heeft niets gezegd! Niets!’

Iedereen zweeg en keek naar de muis. Maar de muis zat onverstoorbaar op een stukje belegen kaas te knabbelen en zei: ‘Dat zei ik toch?’

‘Dat zei hij toch!’ riep iedereen toen en ze keken woedend omhoog naar de leeuwerik.

‘Niets!’ riep de leeuwerik. ‘Niets! Niets! Hij heeft niets gezegd!’ Hij klom steeds verder en verdween achter een wolk.

‘Kom, ik stap eens op,’ zei de eekhoorn. ‘Ik heb nog iets te doen.’

‘Ik ook,’ zei de tor. ‘En niet zo weinig ook.’

Binnen enkele ogenblikken was het grasveld verlaten. Alleen de zebra zat daar nog, en de muis, die onvermoeibaar doorging met knabbelen.

‘Wat wilde je nou eigenlijk zeggen?’ vroeg de zebra voorzichtig.

‘Niets,’ zei de muis. ‘Dat zei ik toch?’

De zebra zweeg. De muis had de belegen kaas op en begon aan de vette kaas die daar naast de jonge, de magere, de volle en de oude kaas lag. Gestraag at hij verder.

OP EEN DAG ZWOM DE WALRUS MET TRAGE SLAGEN LANGS de rivier de vijver in.

Het was windstil die dag, het water glinsterde in de zon en in het riet rustte de walrus uit. Hij stak zijn hoofd boven water, keek om zich heen en zag de kikker zitten.

‘Neemt u mij niet kwalijk,’ zei de walrus, ‘maar komt het u hier bekend voor?’

‘Jazeker,’ zei de kikker.

‘Mij niet,’ zei de walrus en hij wrong wat water uit zijn snor.

De kikker keek hem met grote ogen aan.

‘Dat alles zegt mij niets,’ zei de walrus en hij wees met een breed gebaar om zich heen.

‘Dat is riet,’ zei de kikker, ‘en dat is kroos.’

‘En ik?’ zei de walrus en hij keek de kikker met een sombere blik aan.

‘Nee,’ zei de kikker. ‘Ik weet niet wie u zou kunnen zijn.’

‘De walrus,’ zei de walrus.

‘Ik ben de kikker,’ zei de kikker.

Geruime tijd wisten ze niet wat te zeggen. Toen schraapte de kikker zijn keel en vroeg: ‘Bent u op weg ergens heen?’

‘Nee,’ zei de walrus. ‘Ik zwom zomaar wat rond.’

‘O,’ zei de kikker.

‘Ik ben bang dat ik te veel één kant heb aangehouden.’

‘Zat u aan iets anders te denken?’ vroeg de kikker.

‘Misschien wel,’ zei de walrus.

‘Dat overkomt mij ook zo vaak,’ zei de kikker. ‘Dan ben ik rustig aan het kwaken en dan denk ik aan iets anders en dan kwaak ik op eens de raarste dingen.’

‘Ja,’ zuchtte de walrus.

‘Aan wat voor andere dingen denkt u zo in het algemeen?’ vroeg de kikker. ‘Ik meestal aan kroos of taart of vleugels.’

Bij het woord vleugels gleed er een schaduw over zijn gezicht en zweeg hij.

‘Nee,’ zei de walrus, ‘als ik aan iets anders denk denk ik aan

niets of hooguit aan de woestijn.'

'Aan de woestijn?'' vroeg de kikker.

'Ja, bestaat die eigenlijk?' vroeg de walrus. 'Nu ik u toch ontmoet...'

De kikker haalde zijn schouders op, en zo praatten zij nog urenlang door.

Toen de zon onderging nodigde de kikker de walrus uit om bij hem te blijven slapen.

'Doet u nog iets aan geluid?' vroeg de kikker, toen ze die avond aan de soep zaten. 'Ik bedoel kwaken of krijsen of zoiets?'

'Ik geloof het niet,' zei de walrus.

'Ook niet piepen?' vroeg de kikker. 'Bijna iedereen piept wel.'

Maar de walrus schudde zijn hoofd.

'Vindt u het dan goed als ik u iets voorkwaak, speciaal voor u?' vroeg de kikker.

'Nee nee, ja natuurlijk,' zei de walrus, 'gaat uw gang.'

De kikker kwaakte een lang verhaal.

Daarna gingen ze nog even naar buiten en zwommen ze zachtjes met elkaar pratend door de vijver. Het water was zwart en klotste tegen hun flanken.

'Springt u wel eens?' vroeg de kikker.

'Nee,' zei de walrus. 'Ik geloof het niet.'

'Wat doet u dan wel?' vroeg de kikker.

'Ik weet het niet,' zei de walrus. 'Ik weet het echt niet.'

Ze zwommen terug naar huis.

'Bent u moe?' vroeg de kikker toen ze weer in zijn ondergelopen kamer tussen de rietpluimen zaten.

'Ja!' zei de walrus. 'Dat ben ik. Wat leuk dat u dat vraagt!'

Niet lang daarna sliepen zij, in het riet, onder de waterlelie, niet ver van de kant.